

anden. Men det handler også om, at der skal være balance mellem det offentliges ansvar og familiens ansvar. Det er kun familierne selv, der kan prioritere og tilrettelægge deres hverdag, så der er balance mellem arbejdsliv og familieliv.

Regeringen lægger fortsat vægt på, at både mænd og kvinder er aktive på arbejdsmarkedet, og samfundet stiller til gengæld en stadig bedre og bredere social service til rådighed. Efter regeringens opfattelse er vejen frem, at man på virksomhederne udvikler familievenlige arbejdspladser.

Beslutningsforslaget forudsætter, at der bevilges offentlige midler til finansiering af den kompensation, som arbejdsgiveren ifølge forslaget skal yde den ansatte. Dette er der fortsat intet statsfinansielt grundlag for.

Forslagsstillerne fremhæver, at forslaget også vil have en beskæftigelsesfremmende virkning, fordi arbejdsgiveren kun får kompensation, hvis der ansættes erstatningsarbejdskraft.

Børnefamilierne er imidlertid ofte en kernegruppe på arbejdsmarkedet, som der er brug for, når vi i dag er tæt på, at der er flaskehalsproblemer trods en vis ledighed. Den samlede arbejdsmængde vil falde, hvis vi bevilliger børnefamilierne mere fritid. Det vil igen påvirke vores velfærd, og derfor tænker regeringen i andre baner.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er noget, der tyder på, at de afholdte gruppemøder er ved at være slut, så vi har ro herinde nu, og jeg vil så give ordet til hr. Kramer Mikkelsen.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Enhedslistens tale om bedre forhold for børnefamilierne er, synes vi, lidt lumsk, fordi den ligesom sirenerens sang lokker og forfører. Ideen om mere tid til børnefamilierne er jo en sympatisk holdning, men når principperne bag tilbudet står alene og ikke længere er indhyllet i skønsang, men mere er omgivet af noget, der er lidt mere virkeligt, nemlig fakta om arbejdsmarkedsforhold, er det tydeligt, hvorfor vi ikke kan bakke forslaget op.

Arbejdsministeren har i sin tale fremført, hvilke initiativer regeringen siden juni måned har arbejdet med for netop at forbedre børnefamiliernes forhold. Som man kunne høre, er der skabt markante forbedringer, siden arbejdsministeren startede de netop afsluttede treparts-

forhandlinger, og ligeledes er der taget initiativ til, at regeringen kommer med et udspil. Det er altså ikke, fordi Socialdemokratiet ikke vil børnefamiliernes bedste, at vi stemmer imod forslaget her.

Vi mener i Socialdemokratiet, at forslaget ligger uden for det område, vi i Folketinget skal beskæftige os med. Det ligger nemlig inden for det aftaleretlige område, og det må også Enhedslisten acceptere. Det er fortsat Socialdemokratiets holdning, at forhandlingssystemet er vejen frem, når der skal indgås aftaler om større fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Vi blander os normalt ikke i arbejdsmarkedets forhandlinger, og med undtagelse af forårets indgreb, hvor det var uundgåeligt, er det heller ikke noget, vi har planer om at gøre. Derudover er det vores opfattelse, at forslaget ikke vil være håndterbart for landets virksomheder og offentlige institutioner, der som noget forholdsvis nyt netop i disse år begynder at kæmpe med flaskehalsproblemer.

Enhedslistens rosede ord om, at forslaget vil være udgiftsneutralt, er ikke Socialdemokratiets opfattelse; tværtimod vil forslaget skabe kaos på arbejdsmarkedet, fordi de virksomheder, der har mange småbørnsforældre ansat, vil få alvorlige problemer. På de arbejdspladser vil kolleger, der har børn over 7 år eller ingen børn har overhovedet, nok også have svært ved at forstå den forskelsbehandling, de skal udsættes for.

Socialdemokratiet ser gerne, at arbejdsmarkedet bliver mere fleksibelt, og derfor glæder vi os over, at regeringen allerede gennem trepartsforhandlingerne har taget initiativ til, at dette bliver virkelighed. Men indgreb af denne karakter stiller vi ikke op til.

Kristian Jensen (V):

Der er mange eksempler på, at man med de bedste intentioner kan foreslå det værste vås, og dette beslutningsforslag er et af eksemplerne.

Venstre mener ikke, at vi herinde skal til at bestemme, om børnefamilier skal have nedsat arbejdstid eller ej. Vi mener, at spørgsmålet om nedsat arbejdstid er et arbejdsmarkedsspørgsmål og først og fremmest et spørgsmål for den enkelte forælder, noget, man selv skal vælge. Man skal selv vælge at prioritere sine børn frem for sit arbejde og sin indtægt, og derfor er det ikke noget, vi skal stille økonomiske midler til